

Στα χρόνια του '50 και μετά...

Πήγαν μια ταχυσινή η Σοφία μι την Κατερίνη να πάρουν τη φιλενάδα τους για να παν στην Αγιά Παρασκευή κι τη βρήκαν να ορμηγεύει την Ευθυμούλα του γιού της.

-Δα σι στομπίσω μαρή, δεν ακούς στην τηλεόραση τι φτώχεια έρχεται, είναι καιρός να πληρώνει ο πατέρας σου για κινητό; τι γουμάρια ήθελε κι αυτός κι στου πήρε, αμά μπιζέρισε να τουν ραγανίζεις. Πουλέμα το καλό μου να μη σι παρζιάλισει το μυαλό, πως δα γένεις μάνα μεθαύριο; πουλέμα το σιαπέρα, ντέφι να γένει.

-Τι γιαγιά, πως δα συνεννοούμαι μι τις φιλενάδες μου;

-Αμαν μαρή, θιάμα να σας γένει, από πίσω κάθεται η Δημητρούλα «πού 'σαι» αν φωνάζεις «ιά με» δα σι πει! Κι δα σι πέσουν τα ποδάρια να πας δυό σοκκάκια παρακάτω στη Φανουλίτσα; Εμείς που δεν είχαμε καν τηλέφωνα ούτε στα σπίτια ούτε στο μαχαλά, τι επάθαμι;

-Κι πώς γέρονταν η συνεννόηση;

-Εγώ ήμουν το τηλέφωνο του μαχαλά, εγώ κι οι φιλενάδες μου... Έβγαινε η χειιάτσα η Μαρίγια στο παραθύρι, «Ευθυμία, τράβα κορίτσι μου κι πε στη Σούλα μου ναρθεί το ταχύ ν' ανοίξουμε τα πέτουρα». Η χειιάτσα η Φανούλα στη θυγατέρα της, στον στραβό τον πλάτανο, ναρθεί να βάψουν τις κάνουρες, η Αφροδίτη στη μάνα της να 'ρθεί να τρίψει το μικρό και να το βάλει σινάπι γιατί τσιακατίστηκε... Αφηνάμε τα στάμπινα, τα σκαλιστά, τα αούα κι ηπλαλιτόν, πότε στο Τριόδι και πότε στα Μπατάνια. Πού να πεις όχι! Υπήρχε σέβας.

...Κι ύστερα νιόνυφη, θυμούμαι, είχαμε μόνο εμείς τηλέφωνο στο σόϊ. Έφκιανες αίτηση κι καρτερούσες 2-3 χρόνια όσο ναρθεί η σειρά σου να στο περάσουν. Όσοι είχαν στο μαγαζί δεν μπορούσαν να έχουν δεύτερο σ' όνομα τους για το σπίτι. Έπαιρνε απ' τη Γερμανία ο γιος της χειιάτσας της Φανούλας κι έλεγε να ειδοποιήσω τη μάνα του ότι την Κυριακή το πρωί δα πάρει να τη μιλήσει. Γέρονταν η ειδοποίηση, έρχονταν μετά την Απόλυση η χειιάτσα καμαρωτή με τα εντόπια, κρατσνούσαν οι τραχηλιές της, μιλούσε με το παιδί της κι μ' έδινε χίλιες ευχές. Σταυροκοπιούνταν «Μέγας είσαι Κύριε, να ομιλάς στον άνθρωπο σου σα να είναι ιδώ ιά». Αυτό βέβαια μια φορά το χρόνο, για να μιλήσεις σε σύνδεαν οι τηλεφωνήτριες και πλέρωνες ακριβά.

...Μια χρονιά, παραμονή της Αγίας Τριάδας, έρχεται ο νονός μου να πάρει να ρωτήσει τον έμπορα στο σταθμό αν δα μάσει την άλλη μέρα κεράσια. Πήραμε τον αριθμό (τριψηήφιο) αλλά δεν το σήκαναν κι ο

νονός μου άρχισε να φωνάζει μ' όλη του τη δύναμη στ' ακουστικό: -Είναι κανέννας εκεί; ο Τάσης είμαι, απαντήστε με.... με ακούτεεεεε...; Νόμιζε ο δόλιος ότι έτσι δα το σηκώσουν.

Ένα πρωί πάλι χτυπάει το τηλέφωνο. - Η χειιά σου η Λέγκου είμαι απ' τη Γιάντσιστα, ειδοποίησε τη μάνα σου, τη θεία σου τη Βαγγελούδα, την ανηγιά μου τη Μαριγούλου κι τις ανηγιές μου την Κρομμυδούσινα κι την Βελίκινα, ναρθούν να με δούν στο νοσοκομείο. Πριν προφτάσω ν' απαντήσω το κλείνει. Αλλάζω άρον-άρον κι απ' τον Αγιώργη στην Παναγιά, από κεί στ' Αλώνια κι ύστερα στα μπαμπατσάδικα, ειδοποιήθηκαν όλες κι όλες παταριάστηκαν. -Για να παλαγίζει το σόϊ, σι λέει, δα είναι για κίνημα η έρμη!

Στο επισκεπήριο τη βρίσκουμε καθιστή στο κρεβάτι, ντόμνα, μι μια κρέχτη νυχτικιά μι φλιόγκο σατινέ, τα μάγουλα μπιζιόρι, σα γκουγκούφκα!

-Αμάν χειιάτσα Λέγκου, μας λαχάρισες, τι έπαθες;

-Καν τίποτα, μη σιγιέστε. Μι φουρφουρίζει καμπόσου κι είπα να μι κοιτάξουν λίγο άμα πλιότερο ήρθα να σας δω εσάς όλες που σας αραθύμησα.

Γίνηκε μια μάζωξη μα τι! ζετραντάχτηκε το νοσοκομείο απ' τα γέλια κι τα μασλάτια, κόντεψαν να μας διώξουν οι νοσοκόμες.

-Άλλος καιρός φιλενάδα τότε, άστο το κορίτσι ήσυχο. Τώρα, τρανοί-μικροί, όλοι μ' ένα κινητό στο χέρι είναι.

-Εμ! Άζντισαν όλοι, σα μπαρλαβιασμένοι ομιλούν μοναχοί στο δρόμο, λες καλημέρα κι, πισμανεύεις, δε σι παίρνουν καν χαμπάρι.

-Μ' έφερε κι μένα ο γιός μου ένα, λέει η Κατερίνη, άμα τι το θέλω, σάματι τα εμπόρια έχω; Μόνο οι νύφες δα μι παλαγίζουν για κανά χουσμέτι. Τρανή γυναίκα είμαι, δεν αμπορώ να το μάθω τους είπα, το 'δωσα πίσω και ξένοιασα.

Εκείνη την ώρα λάλησε το κινητό της Σοφίας.

-Ναι παιδί μου, ναι απάντησε. Με σύβρασμα τη θέλεις ή με μπάτσιο; Ναι έρχομαι...

-Τι έχεσαι μαρή, δεν είπαμε δα πάμε στην Αγιά -Παρασκευή;

-Τι να φκιάσω, γένητι να πω όχι στο γιο μου;

-Γένητι να πουλεμήσεις το κινητό σιαπέρα, χούτα μπούλα, να μη σι βρίσκουν καν. Το είχες στο τσιαντί κι μούλωνες σαμοβίλα! Αϊ τράβα τώρα εσύ ν' ανοίξεις την πίτα σου κι άσε εμάς τις ζγκούριαβες χωρίς κινητά, να πάμε για σιργιάνι. Ιά γκαϊλές αν μας παλαγίζουν, το γιόμα που δα πάμε στο σπίτι, δα μας βρούν!

Ε.Α.